

CHƯƠNG MUỖI CHÍN

THIÊN THUỜNG VÀ NHÂN GIAN

Liên Liên mỉm cười :

- Tôi đã biết cô nương ạ ! Những tay khá trong Thiên Tuyệt Cốc đều được sai xuất ngoại công tác hết. Họ đang chặn một mẻ lưới lớn chờ đợi Yến gia.

Bạch Kim Phụng hỏi gấp :

- Biết vậy mà chúng ta cứ ngồi yên ở đây được à !

Liên Liên thở dài :

- Không ngồi yên thì phải làm gì ? Yến gia không cho chúng tôi đi theo tức nhiên là Yến gia có đạo lý sao đó. Bởi thế chúng ta chỉ còn có cách ngồi đây mà chờ tin thôi. Tuy nhiên người trong Cái Bang đã bắt được liên lạc rồi, họ sẽ theo dõi tình hình, nếu có tin tức gì họ sẽ thông báo cho chúng ta biết liền. Lúc tất yếu chúng ta sẽ đi tiếp ứng!

Bạch Kim Phụng thở dài mãi. Nàng không đứng đâu ngồi đâu một chỗ được, cứ đi tới đi lui, lo lắng bồn chồn ra mặt.

Tích Tích thấy thương hại quá vội khuyên :

- Yên trí đi, Bạch cô nương. Yến gia đến Hoa Thanh Trì, nơi đó là trạm liên lạc của Cái Bang, sát vách một ngôi tửu quán nhỏ. Nếu cô nương không giữ nổi bình tĩnh thì chúng ta kéo nhau đến ngôi quán chờ động tịnh.

Bạch Kim Phụng sáng mắt lên :

- Vậy chúng ta đi gấp !

Tích Tích tiếp :

- Có chỗ bất tiện như thế này là cô nương hóa trang thành một mỹ nam tử như vậy sẽ làm cho nhiều người chú ý...

Bạch Kim Phụng mỉm cười :

- Cứ như ngôi quán đó là Đơn Phụng Cư thì bất tất tôi phải cải dạng thành xấu xí! Đơn Phụng Cư là phân đà của thiên Tàn Môn tại Kim Lăng và vị chưởng quỹ là phân đà chủ ! Tung trưởng lão ở đó !

Tích Tích kinh ngạc :

- Chỗ đó cực kỳ bí ẩn. Thiên Tàn Môn khéo giữ bí mật thì thôi ! Trạm liên lạc của Cái Bang ở sát vách vậy mà chúng tôi chẳng hay biết gì hết !

Bạch Kim Phụng thốt :

- Chứ Thiên Tàn Môn có nào hay biết Hoa Thanh Trì là cơ sở của Cái Bang đâu !

Ba nàng sửa soạn nhanh chóng, rồi lên bờ vào thành.

Họ đến Đơn Phụng Cư, được tiểu nhị đưa vào một phòng rất trang nhã.

Không lâu lắm Tung trưởng lão đến chào, Xong rồi hỏi :

- Môn chủ đến đây có phải là để ra chỉ thị cho bản đạo chăng ?

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Không việc gì cả. Bất quá bồn tòa đến Kim Lăng ẩn mãi trong thuyền sanh chán nên lên bờ đi đi đây cho khuây khỏa vậy thôi.

Tung trưởng lão thốt :

- Hiện tại thì môn chủ không nên ra ngoài vì Kim Lăng sắp có loạn đấy ! Trên khắp các nẻo đường khách giang hồ lạ mặt qua lại như mắc cửi, không làm sao biết được họ thuộc về môn phái nào.

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Họ thuộc môn phái nào mặc họ, bồn tòa hóa trang như thế này thì làm gì có người nhận ra ?

Rồi nàng hỏi :

- Yến Thanh đã lên bờ rồi, hộ pháp có biết chưa ?

Tung trưởng lão gật đầu :

- Biết ! Y vào Hoa Thanh Trì sát vách ngôi quán này. Bần đạo có phái bốn nhân viên vào đó, nếu có biến cố xảy ra họ sẽ liệu cách tiếp trợ y.

Lão đạo nhân là chỗ thân mật lại là chỗ kỳ cựu trong môn phái. Bạch Kim Phượng kính trọng như hàng chú bác nên không xưng thuộc hạ như các nhân viên khác.

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Vậy là hay lắm ! Bồn tòa ngồi đây chờ xem có động tịnh chi chăng !

Tung trưởng lão trầm ngâm một chút :

- Cũng được ! Yến đại hiệp không có mặt trên thuyền, môn chủ lưu lại trên thuyền bất tiện lắm. Nếu có việc gì bần đạo làm sao hay kịp mà đến tiếp cứu ? Nếu môn chủ thấy không có gì trở ngại xin cứ ở đây luôn.

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Tung trưởng lão ! Bồn tòa tùy tiện muốn ở đâu thì ở trưởng lão không nên ngăn cản. Bồn tòa ra đi chuyến này là để học hỏi nơi trường đời, nếu như đi đến đâu lại bị nhốt đến đó, bị bao bọc bởi một bức tường hộ vệ chặt chẽ thì còn rút kinh nghiệm ở cái gì được ?

Tung trưởng lão tặc lưỡi :

- Bần đạo lo sợ cho sự an toàn của môn chủ...

Tung trưởng lão điếc không thể đàm thoại, chỉ bút đàm nếu cần nói dài dòng, còn các việc vặt vãnh, nhỏ nhặt thì lão có lối ám hiệu riêng biệt.

Bạch Kim Phượng cười lạnh :

- Trên thế gian này có nơi nào là an toàn tuyệt đối đâu ! Bằng cớ là Thiên Tàn Cốc vẫn bị xâm nhập đó ! Nếu không có Yến đại hiệp và hai vị nữ hiệp đây đến kịp thời thì bồn tòa đã bị chôn sống trong sơn cốc rồi còn gì !

Tung trưởng lão cúi đầu :

- Tại bản đạo sơ xuất nên không bảo vệ môn chủ chu đáo !

Bạch Kim Phượng tiếp :

- Bồn tòa không quở trách Tung hộ pháp đâu ! Thực ra lực lượng đối phương rất mạnh, bồn tòa phải biết cách tự vệ trong khi chờ đợi một sự bảo vệ chu đáo. Đó là phương pháp tự cứu trước khi được người cứu. Cho nên bồn tòa cần phải lịch lãm sự việc giang hồ chứ chẳng lẽ cứ ỷ vào người mãi sao !

Tung trưởng lão có ý then mình không làm tròn trách vụ.

Lão chưa nói gì chột một người có dáng thực khách bước vào nghiêng mình làm lễ rồi thốt :

- Thuộc hạ có việc cần bẩm cáo !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Tên chi ?

Người đó đáp :

- Lưu Toàn !

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Việc gì ?

Lưu Toàn đáp :

- Mã Bách Bình đã vào Hoa Thanh Trì cách đây không lâu lắm.

Bạch Kim Phượng giật mình :

- Hắn có dẫn người theo đông không ?

Lưu Toàn lắc đầu :

- Hắn đến chỉ một mình, vào rồi là cùng Yến đại hiệp nhảy luôn xuống hồ tắm !

Tung trưởng lão hỏi :

- Còn bốn vị đà chủ của ta ?

Lưu Toàn đáp :

- Vưu Đại Ngươn có ra hiệu với Yến đại hiệp, nếu cần Vu đà chủ can thiệp liền, tiếp trợ đại hiệp. Song cứ theo tình hình thì Mã Bách Bình không có vẻ gì chứng tỏ là có định ý đối với Yến đại hiệp. Mà Yến đại hiệp cũng chẳng biểu thị cái ý ra làm sao nữa, cho nên bốn vị đà chủ phải ở quanh quần đó chờ xem có biến cố chi không ?

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Lạ thật ! Thì ra y đến Hoa Thanh Trì là để gặp Mã Bách Bình ! Họ hẹn nhau từ lúc nào ? Họ thương lượng nhau việc gì ?

o0o

Yến Thanh và Mã Bách Bình lặn hụp trong hồ tắm.

Ngoài ra còn có hai người nữa, hai người này nằm trên cạn nhắm mắt dưỡng thần.

Mã Bách Bình hỏi :

- Yến huynh có điều chi chỉ giáo ?

Yến Thanh đáp :

- Có một việc tại hạ muốn nhờ Mã huynh chỉ điểm. Đúng hơn tại hạ có nhận được một tin tức quan trọng muốn cáo tố với Mã huynh. Nhưng trước khi đề cập đến tin đó tại hạ xin hỏi Mã huynh một điều. Mấy hôm nay khách giang hồ quy tụ về Kim Lăng đông quá, Mã huynh có biết họ thuộc về phe phái nào chăng ?

Mã Bách Bình thốt :

- Phần lớn gồm người trong Thiên Ma Giáo. Số còn lại tại hạ không được rõ lai lịch.

Yến Thanh hỏi :

- Họ quy tụ về đây để làm gì ?

Mã Bách Bình đáp :

- Chính gia phụ triệu tập họ. Chỉ vì gần đây tại Kim Lăng có xảy ra mấy vụ án mạng, nạn nhân là những nhân vật trọng yếu trong Thiên Ma Giáo. Gia phụ đối trước sự tình không khỏi khẩn trương nên bảo tại hạ điều động các nhân thủ quan trọng trong Thiên Tuyệt Cốc về Kim Lăng.

Yến Thanh hỏi :

- Đã biết hung thủ chưa ?

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Chưa ! Hung thủ có võ công tuyệt luân, mừng tượng hướng về Thiên Tuyệt Cốc mà phát tiết căm thù. Gia phụ hoài nghi Yến huynh nhưng tại hạ cực lực bảo đảm Yến huynh. Vậy mà gia phụ vẫn chưa hết nghi ngờ.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Tại hạ không phải là hung thủ, song lại biết hung thủ là ai.

Mã Bách Bình vội hỏi :

- Ai ?

Yến Thanh hỏi lại :

Tại hạ biết Linh tôn chỉ là một bù nhìn, hay đúng hơn là một bình phong, không hơn không kém. Giết Bạch Phúc ngày trước là linh tôn tuân hành sự chỉ sử của một người, người đó là ai ?

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Tại hạ không được rõ. Người đó và Bạch Phúc đồng hàng với nhau, chính người đó truyền thêm võ học cho tại hạ. Tuy vậy tại hạ cũng không biết rõ lắm bởi mỗi lần gặp y tại hạ thấy y mang một chiếc mặt nạ bằng đồng xanh, tại hạ gọi y là Thiên Tôn. Còn thân phận y như thế nào tại hạ chẳng biết mảy may !

Yến Thanh hỏi :

- Linh tôn có biết hay không ?

Mã Bách Bình đáp :

- Có thể biết, song gia phụ chẳng nói gì với tại hạ cả.

Yến Thanh thở dài :

- Mã huynh ! Chúng ta đã là bằng hữu với nhau, tại hạ mong Mã huynh nên thành thật với nhau !

Mã Bách Bình thốt :

- Tại hạ không dấu hay bịa điều gì với Yến huynh cả, sự thật như thế nào nói thế ấy, biết làm sao nói làm vậy. Hiện tại Thiên Ma Giáo chuẩn bị một bộ mặt như thế nào để xuất hiện trên giang hồ tại hạ không được rõ, bởi điều đó chưa được người chân chánh có quyền lực tối thượng quyết định. Tại hạ chỉ phụ trách một phần hành, nhất thiết đều thọ lệnh nơi vị Thiên Tôn. Dù địa vị của tại hạ có cao thật song không hề được chấp nhận tham dự vào cơ một vụ. Yến huynh hiểu cho tại hạ !

Yến Thanh suy nghĩ một chút :

- Nếu vậy tại hạ xin cáo tố với Mã huynh, người đó là một lão đại ma đầu ngày xưa tên Thượng Quan Ngô Dự, ngoại hiệu Hận Thiên Ông. Dưới tay lão ta có ba cộng sự viên rất đặc lực, trước kia xưng là Hận Thiên Tam Tuyệt sau đổi thành Hận Thiên Tam ẩn. Người thứ nhất là Phi Thiên Dạ Xoa Phí Cẩn, bà này đã chết trong chiến dịch Mạt Sầu Hồ. Người thứ hai là Độc Tý Thần Ni Liễu Bất Thanh, người thứ ba là Kim Tuyết Nương nghĩa mẫu của Kim Tử Yến.

Mã Bách Bình giật bắn mình.

Yến Thanh tiếp :

- Có thể tôn phu nhân biết nhiều hơn tại hạ bởi đại tẩu biết bên trong bóng tối có bốn người nắm quyền thao túng, một là Bạch Phúc, đã chết rồi thì còn ba. Tuy đại tẩu không nói đến ba người còn lại nhưng tại hạ cũng đoán được là đại tẩu là nhân viên của một trong ba người đó. Võ công của đại tẩu rất cao, chưa chắc gì Mã huynh đánh bại được !

Mã Bách Bình kêu khê :

- Ngân Phụng cao cường đến thế à ?

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ từng giao thủ với đại tẩu nên biết rõ. Từ nay Mã huynh nên lưu ý đến hành động của vợ nhà !

Mã Bách Bình trầm ngâm lâu lắm.

Rồi y thở dài thốt :

- Tại hạ và nàng tuy là phu phụ an chung ngủ chung, song tư tưởng lại không chung. Cho nên tiếng là gá nghĩa mà chí hướng là ly khai, không bao giờ tại hạ quan tâm đến nàng. Liễu Bất Thanh thì do lệnh của Thiên Tôn, chịu sự tiết chế nơi tại hạ, không ngờ mục lại là một trong Hận Thiên Tam ẩn ! Tại hạ cũng không tưởng nổi Thiên Tôn là Hận Thiên lão ma !

Yến Thanh mỉm cười :

- Hận Thiên Ông đưa Mã huynh lên một địa vị rất cao là để dễ dàng lợi dụng Mã huynh mà thôi chứ Liễu Bất Thanh mới thực sự là kẻ tâm phúc của lão. Có thể mụ ta kiêm luôn trách vụ giám thị Mã huynh đó !

Mã Bách Bình lộ vẻ căm phẫn :

- Tại hạ biết mình bị lợi dụng làm công cụ nên quyết ý cấu kết với Yến huynh. Sớm muộn gì lão ma đó cũng phải hối hận lớn !

Yến Thanh thốt :

- Hiện tại chúng ta đã biết trừ Bạch Phúc ra còn ba người. Trong thì một là Hận Thiên Ông Thượng Quan Ngô Dự, như vậy là còn lại hai. Trong hai người này thì tôn phu nhân thọ lệnh nơi một. Mã huynh muốn tìm hiểu là ai thì cứ phăng lần manh mối từ tôn phu nhân. Người cuối cùng theo tại hạ nghĩ có liên quan đến hung thủ gây ra những vụ án mạng tại Kim Lăng trong mấy lúc gần đây. Muốn tìm manh mối trước hết phải tìm cho biết hung thủ là ai, biết được rồi Mã huynh cứ phát động cuộc tra cứu từ con người đó hà tất phải triệu tập bao nhiêu người về đây !

Mã Bách Bình hỏi :

- Hung thủ là ai ? Vì lẽ gì giết người ?

Yến Thanh lợi vào bờ lấy một mảnh giấy đã nhặt được trong đồng gạch vụn tại nhà họ Liên ở huyện Giang Tâm hôm trước, trao cho Mã Bách Bình xem rồi thốt :

- Việc lệnh tôn mạo xưng là Thiên Ma Lệnh Chủ tại Mạt Sâu Hồ ngày đó hẳn là Liên Khiết Tâm đã khám phá ra rồi. Nàng suy luận qua từng diễn tiến, nhận định phụ thân nàng là Liên Thiên Lạc đã bị lệnh tôn sát hại, và cũng chính lệnh tôn gây nên sự ly tán trong gia đình nàng, mẫu tử hai phương trời cách biệt, mãi đến sau này nàng mới tìm được Mạt Chấn Vũ. Nàng trút tội danh lên đầu lệnh tôn, căm thù lệnh tôn tận xương tủy. Tại hạ chỉ sợ chính nàng đang đối phó với lệnh tôn chứ chẳng phải ai khác.

Mã Bách Bình nắm chặt mảnh giấy, hấp tấp lợi vào bờ.

Yến Thanh lợi theo.

Mã Bách Bình thốt :

- Tại hạ phải về ngay gặp gia phụ cho gia phụ biết gấp việc này. Nếu có tin tức gì quan trọng chúng ta sẽ tái ngộ tại đây ngày mai cũng vào giờ này.

Trước khi Mã Bách Bình ra đi, Yến Thanh còn dặn thêm :

- Mã huynh đừng tiết lộ với lệnh tôn là mảnh giấy này do tại hạ trao cho Mã huynh !

Mã Bách Bình gật đầu :

- Tại hạ hiểu. Trong mấy ngày gần đây Yến huynh không nên đến thăm Tử Yến. Gia phụ đã bố trí quanh tòa tiểu lâu của nó chực chờ Yến huynh đấy !

Yến Thanh cười không nói gì.

Mã Bách Bình đi rồi Yến Thanh cũng ly khai Hoa Thanh Trì luôn, thẳng đến bến Tân Hoài nơi có nhiều thuyền hoa đỗ.

Tìm một lúc chàng nhảy xuống một con thuyền.

Thuyền này đã lên đèn. chiếc đèn lồng treo cao bên ngoài có ba chữ Mẫu Đơn Hồng hiện ra rất rõ.

Một tiểu Liễu đầu trên thuyền giật mình trở mắt nhìn chàng chưa kịp hỏi, chàng lấy trong mình ra một đỉnh bạc đặt trên bàn cười thốt :

- Tại hạ họ Yến muốn gặp Mẫu Đơn cô nương !

Liễu đầu nhìn chàng, rồi nhìn đỉnh bạc hỏi lại :

- Đại gia là khách quen của cô nương ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không quen ! Vì mộ danh mà đến thôi !

Tiểu Liễu đầu cười :

- Chẳng trách ! cô nương nằm bệnh suốt nửa tháng nay đang ở nhà dưỡng bệnh chứ không đến thuyền. Nếu đại gia là khách quen hẳn không đến đây tìm người !

Yến Thanh lấy làm lạ :

- Mẫu Đơn cô nương thọ bệnh, sao thuyền lại đốt đèn hiệu như thế ?

Tiểu Liễu đầu đáp :

Bệnh tình chẳng có gì trầm trọng, bất quá trong mình không được khoan khoái vậy thôi, cho nên thuyền cứ treo đèn, nếu có khách quen tìm đến thì tiểu tì đưa khách đến tận nhà tìm cô nương.

Yến Thanh thốt :

- Vậy cảm phiền tiểu muội đưa tại hạ đến gặp Mẫu Đơn cô nương.

Tiểu Liễu đầu cầm đỉnh bạc bảo Yến Thanh ngồi đó, nàng ra ngoài chèo thuyền.

Thuyền từ từ đi càng lúc càng vào vùng hoang vắng.

Yến Thanh sinh nghi hỏi :

- Nhà của Mẫu Đơn cô nương ở tại đâu ?

Tiểu Liễu đầu chỉ tay về phía trước nơi có ánh đèn le lói đáp :

- Ở đó ! Chỉ có một ngôi nhà thôi. Đại gia cứ đi một mình đi !

Yến Thanh còn do dự, tiểu Liễu đầu cười tiếp :

- Cô nương đã phân phó, nếu vị khách nào họ Yến đến tìm cô nương thì tiểu tì cứ đưa đến nơi này.

Nàng cập thuyền vào bờ.

Yến Thanh vốn không vì cá nhân Mẫu Đơn Hồng mà tìm gặp nàng.

Chẳng qua Kim Tử Yến có dặn chàng muốn liên lạc với nhau mà vì lẽ gì không tiện gặp nhau thì chàng cứ do Mẫu Đơn Hồng làm trung gian.

Cho nên dù có nghi ngờ chàng cũng phải đến ngôi nhà đó.

Thuyền cập bờ rồi chàng rời thuyền đi liền.

Đến nơi, qua khỏi vòng rào, vào tận cửa. Chàng chưa kịp gọi thì cửa bật mở ra.

Hai người xuất hiện bên trong khung cửa.

Kim Tuyết Nương và Liên Khiết Tâm !

Yến Thanh sững sờ khựng tại chỗ.

Hai người đó trái lại không lộ vẻ kinh dị. Kim Tuyết Nương lên tiếng trước :

- Yến Công tử ! Già chờ công tử từ lâu ! Cuối cùng rồi cũng được tiếp kiến công tử !

Trong trường hợp đó Yến Thanh chỉ còn có cách ỳ ra, mặc cho sự tình diễn tiến làm sao cứ diễn tiến.

Chàng vòng tay chào thốt :

- Không ngờ lại gặp Đại nương và Mạt đại tẩu tại cái nơi hoang vắng này !

Liên Khiết Tâm điềm nhiên gật đầu.

Kim Tuyết Nương cười đáp :

- Công tử không nên oán trách Tử Yến. Nàng không hề biết bọn già có mặt tại đây ! Nàng si tình công tử, ngày ngày chỉ có ngóng trông. Trông ngóng không xong nàng lại thông tin với Mẫu Đơn Hồng. Nàng không ngờ Mẫu Đơn Hồng lại là người của già. Hiện tại chắc là công tử hết lạ lòng về cuộc tái ngộ của chúng ta đêm nay !

Liên Khiết Tâm trầm gương mặt tiếp :

- Yến huynh đệ ! Nếu như huynh đệ còn nhìn nhận tôi là một đại tẩu thì hãy nói thật với tôi một lời. Thực sự Yến huynh đệ là ai ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Ý tứ gì đại tẩu hỏi như thế ? Tại hạ là Lãng Tử Yến Thanh.

Liên Khiết Tâm đáp :

- Tôi biết huynh đệ là Lãng Tử Yến Thanh, tôi chỉ hỏi thân phận của huynh đệ thôi !

Yến Thanh vẫn cười :

- Đệ nhất hào hoa giang hồ lãng tử.

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Lãng tử ! Tôi không có tâm tình để đùa cợt với nhau.

Yến Thanh điềm nhiên :

- Tại hạ nói thật đấy, đại tẩu !

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Huynh đệ là người của Cửu Lão Hội !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Bằng vào đâu đại tẩu nhận định như vậy ?

Liên Khiết Tâm lạnh lùng :

- Tiểu tử cho người sai phái theo dõi ta, trước khi bị ta giết đã tiết lộ hết với ta !

Xưng hô như thế là nàng biểu hiện địch ý rõ ràng.

Yến Thanh vẫn cười :

- Đại tẩu muốn nói đến Sử Quang Siêu ?

Liên Khiết Tâm bủ môi :

- Người thừa nhận ?

Yến Thanh thở dài :

- Đại tẩu đưa ra một người chết làm chứng nhân thì tại hạ còn có cách nào hơn là thừa nhận bất đắc dĩ ? Khi chẳng có kẻ đối chất thì kẻ bị tình nghi có nhiều cơ hội trở thành thủ phạm !

Liên Khiết Tâm trầm ngâm một lúc.

Sau cùng nàng trở lại lối xưng hô cũ nói :

- Vậy ra huynh đệ không có chân trong Cửu Lão Hội ?

Yến Thanh thở dài :

- Nếu đại tẩu cứ nghi quyết như vậy thì tại hạ có phủ nhận cũng vô ích. Tuy nhiên tại hạ xin nói thật một lời là tại hạ không xuất thân từ Cửu Lão Hội. Tin hay không tùy đại tẩu !

Liên Khiết Tâm cau mày :

- Nhưng Sử Quang Siêu lại bảo thế !

Yến Thanh cười khổ :

- Việc đối lập Thiên Ma Giáo của tại hạ đã thành sự thật. Thiên Ma Lệnh Chủ tuy chết nhưng thế lực của Thiên Ma Giáo vẫn còn. Người của Thiên Ma Giáo đều tìm tại hạ khắp nơi, tại hạ dù có hay không là người của Cửu Lão Hội, đều đó không khẩn yếu lắm. Bất quá bằng vào một lời nói của tiểu tử Sử Quang Siêu mà đại tẩu lại đặt trong tính cách của một chứng cứ cụ thể thì tại hạ thấy hoang đường quá !

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Sử Quang Siêu không thể nào nói dối !

Yến Thanh cười lạnh :

- Lấy gì làm chắc ?

Liên Khiết Tâm đáp :

- Vong Ngã Thảo của tôi không bao giờ có công hiệu phản thường.

Yến Thanh hỏi :

- Vong Ngã Thảo là cái quái gì !

Liên Khiết Tâm giải thích :

- Một loại dược thảo có công hiệu làm cho con người quên mình mất hết tự chủ, hoàn toàn tuân theo ý muốn của kẻ hạ dược thảo. Hoàn toàn nói sự thật !

Yến Thanh thâm kinh hãi.

Chàng cũng có nghe Long Vũ Điền dẫn giải về loại dược thảo đó. Nó là một loại ma túy cực kỳ lợi hại dù ai có tính kiên định đến đâu trúng phải chất độc đó rồi là cứ tuông ra hết bao nhiêu bí mật chứa trong tâm.

Loại dược thảo đó rất hiếm, cách chế biến lại cực kỳ khó khăn.

Không ngờ Liên Khiết Tâm lại chế luyện được mà đem ra dùng !

Chàng trầm tư, nhận thấy còn có chỗ chối cãi được bởi Sử Quang Siêu chẳng hiểu chi nhiều về việc của chàng. Hắn tài nào chứng thực nổi là chàng có phụ trách một nhiệm vụ do Cửu Lão Hội giao phó.

Lấy lại bình tĩnh chàng cười hỏi :

- Một con người đã quên hẳn mình thì còn nhớ đến kẻ khác làm sao được chứ !

Chàng có cái vẻ hiểu lơ mờ về Vong Ngã Thảo mà Liên Khiết Tâm thì không muốn giải thích dài dòng. Nàng gạt ngang :

- Quên hay nhớ huynh đệ không cần tìm hiểu. Có điều tôi bảo chứng là những điều hắn nói đều đúng sự thật !

Yến Thanh vận lại :

- Hắn bảo rằng hắn là người của Cửu Lão Hội ?

Liên Khiết Tâm lắc đầu :

- Hắn không nói thế bởi vì địa vị của hắn trong Cửu Lão Hội không trọng yếu. Một nhân viên tầm thường như hắn làm gì hiểu rõ ràng một nhân vật trọng yếu như huynh đệ ? Hắn chỉ thuật lại các việc xảy ra thôi. Nhân đó tôi suy đoán ra huynh đệ có chân trong Cửu Lão Hội.

Yến Thanh hỏi :

- Hắn nói những gì ?

Liên Khiết Tâm đáp :

- Hắn nói là Cửu Lão Hội chuyên đối phó với Thiên Ma Giáo, khám phá Xuyên Tâm Tiêu. Bọn hắn ẩn nấp tại một nơi âm thầm thi hành công tác. Bá phụ của hắn là Sử Kiếm Như phụ trách vùng hoạt động tại Kim Lăng có nhiệm vụ bảo vệ một người.

Yến Thanh chớp mắt :

- Người đó là ai ?

Liên Khiết Tâm đáp :

- Hắn không biết. Hắn chỉ nói người đó có ám hiệu đặc biệt. Nếu cần dùng bọn hắn thì chiếu ám hiệu đó ra là bọn hắn phải tuân theo sự sai khiến của người ấy !

Yến Thanh cười :

- Và tại hạ đã đến chỗ trú ẩn của chúng, tại hạ chiếu ám hiệu đó ra !

Liên Khiết Tâm gạt đầu :

- Đúng như vậy ! Sau khi huynh đệ ra khỏi nhà họ Mạt thì huynh đệ đi thẳng đến chỗ chúng ẩn trú. Sau đó Sử Kiếm Như đến hội diện với huynh đệ. Rồi thì chiến dịch Mạt Sâu Hồ mở màn.

Yến Thanh vẫn giữ nụ cười :

- Những cái đó chứng minh tại hạ là người của Cửu Lão Hội !

Liên Khiết Tâm hừ lạnh :

- Chẳng lẽ lại không ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Những cái đó chỉ chứng minh một người khác.

Liên Khiết Tâm trầm giọng :

- Trừ ra người được Cửu Lão Hội chỉ định hành động thì còn ai khác biết được ám hiệu đó chứ ? Huynh đệ giao hoạt làm chi ? Chối vô ích.

Yến Thanh thản nhiên :

- Tại hạ cần gì phải giao hoạt ! Tại hạ không phải là không phải sao gọi là chối ? Chỉ vì ám hiệu đó có người cho tại hạ biết mà người đó lại ở trong tổ chức Cửu Lão Hội, có một địa vị rất trọng yếu.

Liên Khiết Tâm cau mày :

- Ai ?

Yến Thanh tiếp :

- Cô Kiếm Lâm Phong ! Đối với con người đó hản đại tẩu không lạ gì !

Liên Khiết Tâm hừ nhẹ :

- Đương nhiên là tôi biết y, song y đã chết rồi !

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Y chết vì một mũi Xuyên Tâm tiêu. Sau khi trúng mũi tiêu y còn một phần khí lực nhỏ, nhờ phần khí lực đó y chỉ trì được thương thế chạy đến chỗ tại hạ ở, tiết lộ bí mật đó với tại hạ. Y yêu cầu tại hạ báo thù cho y, khi nào dò thám được thân phận của Thiên Ma Lệnh Chủ rồi thì tại hạ hãy chạy đến một địa điểm chiếu ra ám hiệu để xin viện thủ. Ngờ đâu địa điểm đó lại ở xéo cửa nhà đại tẩu. Sự tình như vậy đó, đại tẩu nghe rồi có mẫn nguyện hay chưa ?

Liên Khiết Tâm suy nghĩ một chút :

- Mẫn nguyện rồi. Tôi tin là huynh đệ nói thật mà !

Yến Thanh hiểu, nàng không phương gì bắt bẻ sự dẫn giải của chàng nổi.

Bởi Sở Quang Siêu không hiểu Cô Kiếm Lâm Phong là một trong sáu hóa thân trước của chàng !

Chàng cố ý hỏi :

- Làm sao đại tẩu tin tại hạ nói thật ?

Liên Khiết Tâm đáp :

- Tôi có hạ chất Vong Ngã Thảo trên người của một số nhân viên Cửu Lão Hội nhưng chẳng ai biết huynh đệ cả, trừ một Sở Quang Siêu ra cho nên tôi không dám xác

định thân phận của huynh đệ. Tôi tin có thể huynh đệ không có liên quan gì đến Cửu Lão Hội. Bất quá tôi không tìm được một giải thích hợp lý mà thôi !

Đến lượt Kim Tuyết Nương chen vào câu chuyện :

- Yến công tử ! Già có câu này xin hỏi công tử ! Công tử không là người của Cửu Lão Hội thì tại sao dám hy sinh cho Lâm Phong ?

Yến Thanh đáp :

- Vì tại hạ có nợ y !

Kim Tuyết Nương hỏi :

- Nợ gì ?

Yến Thanh giải thích :

- Lâm Phong là người đồng hương với tại hạ. Y giàu lớn còn tại hạ thì cô đơn, tại hạ giữ trâu cho y, ăn nhờ , mặc nhờ y mà y đối xử với tại hạ rất tốt. Tuy sang hèn cách biệt song xem nhau như huynh đệ. Sau khi nhập học trong Nhất Hạc Môn của Phượng Hoàng Kiếm Khách, bạn luyện võ công mà y không bao giờ quên tại hạ. Sau đó chính y giới thiệu tại hạ với Tam Bạch Tiên Sanh. Không có Lâm Phong thì ngày nay tại hạ bất quá chỉ là một gã nông phu. Do đó y tìm đến tại hạ yêu cầu tại hạ báo cừu thì tại hạ làm sao cự tuyệt được !

Cô Kiếm Lâm Phong là một con người giả tạo thì làm sao có gia hương, lai lịch chân chính !

Câu chuyện của chàng bịa ra mạch lạc, tình tiết đầy đủ. Người nghe thuật đương nhiên phải tin.

Kim Tuyết Nương hỏi :

- Lâm Phong có giới thiệu công tử vào Cửu Lão Hội chẳng ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Y biết tại hạ không thể vào tổ chức đó.

Kim Tuyết Nương hỏi :

- Tại sao ?

Yến Thanh đáp :

- Tại vì ân sư của tại hạ là Tam Bạch Tiên Sanh đã thoái xuất khỏi hội, lão nhân gia không đồng ý kiến với một số người trong hội nên sanh ra bất mãn. Lúc lâm chung có troỉ lại với tại hạ là đừng bao giờ hiệp tác với hội đó.

Đến bây giờ Liên Khiết Tâm mới nở một nụ cười :

Nàng hỏi :

- Lĩnh sư bất hòa với Cửu Lão Hội như thế nào ?

Yến Thanh lại lắc đầu :

- Điều đó tại hạ không được rõ ! Tiên sư ngoài việc dạy võ công không thường đàm đạo với đồ đệ.

Liên Khiết Tâm cau mày :

- Nhưng Yến huynh đệ nhận lời báo cừu cho Lâm Phong như vậy là vi bội cái ý của sư tôn rồi !

Yến Thanh biện bạch :

- Không có thể cho đó là một sự vi bội được. Bởi vì tiên sư chỉ cấm vào hội chứ không cấm báo cừu. Có bao giờ một sư tôn ngăn trở môn đồ hành hiệp, tác nghĩa đâu ! Thiên Ma Giáo có hành vi bạo ác, phạm ai cũng có bốn phận diệt trừ nào phải chỉ có mỗi một Cửu Lão Hội có tư cách hành động ! Bất quá đồng mục đích mà làm, mục đích của con nhà võ là trừ họa cho dân lành đồng thời báo phục hận cho người ân. Tại hạ hành động trong chiều hướng đó chứ nào phải tiếp trợ Cửu Lão Hội mà gọi là vi bội sư huấn !

Liên Khiết Tâm tiếp :

- Còn một vấn đề này nữa Yến huynh đệ ! Cô Kiếm Lâm Phong chết từ năm năm qua rồi, tại sao mãi đến ngày nay huynh đệ mới tìm cừu Thiên Ma Giáo ?

Yến Thanh biết trước thế nào nàng cũng hỏi câu đó nên đã chuẩn bị giải đáp xong rồi.

Chàng cười nhẹ đáp ngay :

- Trong ký ức của đại tẩu Lâm Phong chết đã năm năm nhưng đối với tại hạ thì cái chết của y vừa xảy ra trong năm trước đây thôi !

Liên Khiết Tâm trở mặt :

- Người trúng phải Xuyên Tâm Tiêu thì làm gì sống sót được đến bốn năm sau ?

Yến Thanh thốt :

- Đại tẩu nói phải ! Trúng tiêu bên sông nhằm tiết đông thiên lạnh lẽo, nước sông giá buốt làm ngưng đọng huyết mạch của y nên máu không chảy ra nhiều, nhờ vậy mà y sống sót. Nếu không gặp tại hạ có lẽ y còn sống được đến ngày nay. Tại hạ gặp lại y cao hứng bày rượu ra cùng uống, rượu hâm máu nóng lại, vết thương nứt xé miệng, máu tuông chảy nên y phải chết !

Liên Khiết Tâm trở mặt :

- Tim lung lổ làm sao y sống được ?

Yến Thanh đáp :

- Con người luyện Võ có những đặc điểm mà người thường không có, ngoài ra còn có cái may của mỗi cá nhân ! Giải thích sao được những sự phi thường ! Tuy nhiên sự thật vậy đó đại tẩu !

Rồi chàng tiếp :

- Từ lúc trúng tiêu đến lúc gặp tại hạ kể ra có đến bốn năm, nghĩa là vào năm vừa qua đây thôi. Trong bốn năm đó y ẩn mình trong núi sâu dưỡng bệnh nhờ một hòa thượng giỏi y thuật chăm sóc cho y. Khi vết thương lành vị hòa thượng trước khi ra đi dặn dò y đừng uống rượu. Nhưng...

Chàng thở dài tiếp :

- Con người sống chết đều có số, tại hạ và y gặp nhau rượu mừng chưa cạn thì sanh tử đã phân miền !

Kim Tuyết Nương hỏi :

- Rồi sau đó công tử đến Kim Lăng tìm Kim Tử Yến ?

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Lâm Phong thu thập được một số tin tức từ nơi Kim Tử Yến. Bằng vào những tin tức đó y tra cứu dần dần, rất tiếc đến Tô Châu thì y lại trúng Xuyên Tâm Tiêu. Cho nên y dạn đó tại hạ nên bắt đầu từ Kim Tử Yến mà mở cuộc truy tra.

Liên Khiết Tâm hỏi :

- Hiện tại huynh đệ định làm gì ?

Yến Thanh thở dài :

- Thiên Ma Lệnh Chủ chết, mối thù của Lâm Phong được báo thù, tâm nguyện cố nhân được thành đạt. Tại hạ cảm như được thanh thoi từ nay lo tạo lập một sự nghiệp để hưởng thụ lúc tà dâm xế bóng ! Tuy nhiên còn mấy việc vặt cần phải được thanh toán xong trước khi thực hiện mộng ước sanh bình.

Liên Khiết Tâm hỏi :

- Việc vặt như thế nào ? Thù oán chăng ?

Yến Thanh thốt :

- Mã Cảnh Long chưa chịu buông tha cho tại hạ, đại tẩu ơi ! Tại Mạt Sâu Hồ tại hạ đã phát hiện ra lão mạo dung Thiên Ma Lệnh Chủ trước khi Thiên Ma Lệnh Chủ chân chánh bị sát hại.

Liên Khiết Tâm hỏi :

- Huynh đệ đã khám phá ra điều đó ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ tưởng đại tẩu cũng đã biết ! Một mũi tiêu do đại tẩu phóng ra trúng vai lão Mã !

Liên Khiết Tâm cảm hận :

- Hôm đó tôi biết Lệnh Chủ không là người chân chánh nhưng không ngờ chính lão tặc họ Mã mạo dung ! Tôi không ngờ luôn suốt mười mấy năm dài tôi lại gọi kẻ giả mạo bằng cha ? Hai lão tặc đó đáng chết ngàn vạn lần với tôi ! Tôi thế phải xé xác lão Mã tặc ! Có thể là tôi dám dẫm nát mồ kẻ đã chết rồi !

Yến Thanh điềm nhiên hỏi :

- Đại tẩu dụ dẫn tại hạ đến đây có phải là để hợp tác với đại tẩu chống lại lão Mã chăng ?

Liên Khiết Tâm nhìn Kim Tuyết Nương thấy bà không tỏ vẻ phản đối bèn đáp :

- Phải ! Tôi hy vọng Yến huynh đệ giúp một tay !

Yến Thanh thốt :

- Mã Cảnh Long bất quá chỉ là một bù nhìn, muốn trừ diệt lão cũng chẳng khó khăn gì. Đại tẩu thừa sức báo cừ tiết hận hà tất phải nhờ ai trợ giúp ?

Liên Khiết Tâm tiếp :

- Tôi biết sau lưng lão có một hậu thuẫn hùng hậu !

Yến Thanh lại cười :

- Đại tẩu cần chi kêu gọi đến tại hạ ? Người chỉ trì lão Mã không ai khác hơn là Hận Thiên Ông Thượng Quan Ngộ Dự mà Kim Đại Nương là một cộng sự viên đắc lực của Hận Thiên Ông. Bà là một trong số Hận Thiên Tam ẩn kia mà ! Chỉ cần bà vẫy tay một cái là Mã Cảnh Long phải giả tử cuộc thế ngay !

Kim Tuyết Nương thoáng giật mình :

- Yến công tử biết nhiều việc quá !

Yến Thanh tiếp :

- Đại nương ! Chắc đại nương cũng hiểu là tại hạ và Thiên Tàn môn chủ Bạch Kim Phượng liên kết với nhau rồi chứ ! Thiên Tàn Môn hiểu rõ về Hận Thiên Tam ẩn hơn ai hết. Chúng ta còn vờ vĩnh với nhau làm gì ?

Kim Tuyết Nương mỉm cười :

- Công tử còn biết gì nữa chẳng ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Nhưng cứ theo sự suy diễn của tại hạ thì đại nương có một chỗ dựa khác rồi, vững chắc hơn. Và có thể đại nương cũng đã thoát ly áp lực của Hận Thiên Ông rồi nữa !

Kim Tuyết Nương giật mình thật sự :

- Làm sao công tử biết ?

Yến Thanh đáp :

- Rất giản đơn ! Hiện tại Mạt đại tẩu muốn khuynh đảo thế lực của Hận Thiên Ông. Nếu đại nương còn là người của Hận Thiên Ông thì khi nào hiệp chung với Mạt đại tẩu !

Chàng tiếp luôn :

- Muốn trừ diệt Mã Cảnh Long, căm thù Mã Cảnh Long là chống đối với Hận Thiên Ông, cái đó rõ ràng quá !

Kim Tuyết Nương trầm ngâm một lúc.

Rồi bà thốt :

- Công tử đích xác là một nhân vật phi phàm ! Những việc đó đều có tính cách bí mật thế mà công tử vẫn khám phá được ! Công tử đã biết thì già còn giấu làm chi nữa !

Yến Thanh khoát tay :

- Đại nương khoan nói làm chi hết. Tại hạ cần phải hỏi cho kỹ càng là có điều kiện gì chẳng ?

Kim Tử Nương chớp mắt :

- Công tử thông minh cực độ ! Chỉ có một điều kiện thôi là công tử thoát ly Thiên Tàn Môn.

Yến Thanh gật đầu :

- Cũng được ! Bởi tại hạ có gia nhập Thiên Tàn Môn đâu ! Bất quá vì đạo nghĩa, tại hạ đứng trên lập trường hữu nghị, trợ giúp Bạch Kim Phượng một tay thôi !

Kim Tuyết Nương gần giọng :

- Ý tứ của già là công tử đoạn tuyệt vắng lai với Thiên Tàn Môn !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không được !

Kim Tuyết Nương cau mày :

- Tại sao ? Vì sắc đẹp của Bạch Kim Phượng ?

Yến Thanh cười mỉa :

- Bạch Kim Phượng đẹp nhất trần gian tại hạ công nhận điều đó, song dung mạo kiều diễm của nàng chẳng phải là một nguyên nhân khiến tại hạ duy trì liên lạc với nàng. Tại hạ và nàng là bằng hữu kết giao trong hoạn nạn. Hoạn nạn còn thì tại hạ vẫn còn là bằng hữu của nàng. Tại hạ không thể bỏ rơi bằng hữu.

Liên Khiết Tâm chen vào :

- Chúng ta cũng là bằng hữu kết giao trong hoạn nạn !

Yến Thanh lắc đầu :

- Giao tình của đại tẩu và Mạt huynh tại hạ ngán lắm, không dám tiếp nhận là cái chắc ! Hai vị chỉ nghĩ đến việc lợi dụng tại hạ thôi ! Ngay từ buổi ban sơ tại hạ không hề nghe một lời thành thật nào cả !

Liên Khiết Tâm tiếp :

- Tôi thấy tôi và Yến huynh đệ từng trải qua hoạn nạn chung ! Chẳng hạn tại Mạt Sầu Hồ nếu không có tôi liên thủ với các vị kháng cự Thiên Ma Lệnh Chủ thì liệu huynh đệ có thoát nổi một mũi Xuyên Tâm tiêu của Mã Cảnh Long chẳng.

Yến Thanh cười nhẹ :

- Xuyên Tâm Tiêu là một tuyệt kỹ, chỉ có đám sát thủ của Thiên Ma Lệnh Chủ xử dụng được thôi, mà cũng phải trải qua một thời gian huấn luyện rất kỹ. Mã Cảnh Long dù có tập luyện song chưa đạt đến cái mức tinh vi của ngón nghề ! Cả đến đại tẩu nữa, nếu đại tẩu phóng tiêu chứ đừng nói lão Mã tại hạ vẫn có cách ứng phó như thường !

Liên Khiết Tâm cắn hai hàm răng thốt :

- Nếu tôi không xuất thủ hạ sát mục họ Phí thì huynh đệ thoát thân được chẳng ? vô luận thế nào huynh đệ vẫn có nợ tôi !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không nợ gì cả ! Đại tẩu hành động vì cá nhân mình hơn là cho kẻ khác. Nếu tại hạ không đại náo tổng đàn thì giờ đây đại tẩu vẫn còn mông lung trong vũng sương mờ, tiếp tục gọi kẻ thù là cha !

Liên Khiết Tâm cảm hận :

- Cho dù sự việc đã qua không có một chứng cứ để cho huynh đệ ghi nhận một ân tình giữa nhau nhưng hiện tại tôi có thể làm cho huynh đệ một việc hữu ích ! Tôi mở cho huynh đệ một sinh lộ !

Yến Thanh mỉm cười :

- Không có hiện tượng nào cho thấy tại hạ sắp chết !

Liên Khiết Tâm tiếp :

- Bọn tôi tạo áp lực với Mã Cảnh Long khiến lão ta không huy động toàn nhân thủ đối phó với huynh đệ ! Nếu không có sự can thiệp của chúng tôi liệu Yến huynh đệ có an toàn chăng ?

Yến Thanh bật cười giòn :

- Đại tẩu ơi ! Hãy để cho Kim Đại Nương nói chuyện chứ đại tẩu không có tài làm một thuyết khách đâu ! Ăn nói kém, dùng phương pháp sai lầm. Đại tẩu nên nhớ là không có gì làm cho Yến Thanh này khiếp vía cả !

Liên Khiết Tâm không biết làm sao hơn chỉ thở dài.

Kim Tuyết Nương thốt :

- Yến công tử ! Không tuyệt giao với Thiên Tàn Môn cũng được. Bởi thực ra lực lượng của phái đó cũng chẳng quan trọng gì đáng cho già chú ý. Hiện tại già đưa công tử đến một địa phương !

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ không đi đâu cả !

Kim Tuyết Nương cau mày :

- Tại sao ? Bọn già không hề có ác ý gì đối với công tử ! Chỉ đưa công tử đến gặp một người thôi !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Rồi sau khi gặp người đó tại hạ không còn hy vọng gặp người thứ hai ! Trừ khi tại hạ bằng lòng đứng về cánh của các vị ?

Kim Tuyết Nương mỉm cười :

- Đâu có quá nghiêm trọng như vậy, Yến Công tử ! Người mà già đưa công tử đến gặp đó không biết võ công. Người đó tuyệt đối không thể làm hại công tử !

Yến Thanh trầm giọng :

- Ai ?

Kim Tuyết Nương đáp :

- Thiên Âm Tiên Tử ! Chủ nhân của già và Mạt đại tẩu !

Yến Thanh kinh ngạc :

- Thiên Âm Tiên Tử ? Tại hạ chưa từng nghe nói đến danh hiệu đó !

Kim Tuyết Nương tiếp :

- Nào chỉ có một công tử không nghe nói đến Tiên Tử đâu ! Trong thiên hạ ngày nay chỉ có nhóm Tứ Bá thiên biết mà thôi, ngoài ra không còn ai biết !

Yến Thanh càng kinh ngạc hơn :

- Tứ Bá Thiên là ai ?

Kim Tuyết Nương giải thích :

- Tứ Bá thiên là bốn nhân vật thần bí khổng chế võ lâm hai mươi năm gần đây ! Thiên Âm Tiên Tử là một trong bốn nhân vật đó. Còn ba người kia thì một là Thiên Ma Lệnh Chủ, một là Hận Thiên Ông. Già không biết người thứ tư là ai, nếu công tử muốn tìm hiểu thì hãy đi theo già đến gặp Thiên Âm Tiên Tử !

Tâm tư của Yến Thanh giao động mạnh.

Tuy nhiên chàng còn nghi ngờ hỏi ?

- Thiên Âm Tiên Tử không biết võ công thì làm sao lại được liệt vào hàng Tứ Bá Thiên ?

Kim Tuyết Nương đáp :

- Công tử muốn biết tại sao xin hãy đi gặp Thiên Âm Tiên Tử. Gặp là biết liền. Công tử chịu đi không ?

Yến Thanh hỏi :

- Bà ấy muốn gặp tại hạ ?

Kim Tuyết Nương gật đầu :

- Đương nhiên ! Chứ nếu không làm sao bọn già dám đưa công tử đi !

Yến Thanh hỏi :

- Tại sao bà ấy muốn gặp tại hạ ?

Kim Tuyết Nương đáp :

- Tại vì Hận Thiên Ông đoạt địa vị của Bạch Phúc, tiếp thu lực lượng Thiên Ma Giáo rồi có ý muốn uy hiếp hai Tứ Bá Thiên kia nên chủ nhân phải có biện pháp củng cố cơ nghiệp của mình, tranh thủ nhân tài khuyếch trương thực lực. Chủ nhân đã chọn Yến công tử nhưng sợ công tử có dính dáng đến Cửu Lão Hội do đó bọn già phải điều tra kỹ về công tử. Bây giờ nghe công tử giải thích bọn già hết nghi ngờ...

Yến Thanh lắc đầu :

- Tuy không là người trong Cửu Lão Hội, tại hạ cũng không gia nhập tổ chức của các vị đâu.

Kim Tuyết Nương mỉm cười :

- Có thể là bọn già không thuyết phục nổi công tử song già tin rằng công tử sẽ không từ khước sau khi nghe chủ nhân giải bày.

Yến Thanh hỏi :

- Nếu tại hạ phản đối ?

Kim Tuyết Nương đáp :

- Thì công tử cứ ly khai, an nhiên mà ly khai. Chủ nhân không biết võ công làm sao cưỡng bách công tử lưu lại được !

Yến Thanh đắn đo một lúc rồi hỏi :

- Thiên Âm Tiên Tử ở đâu ?

Kim Tuyết Nương đáp :

- Tại Biệt Hữu Động Thiên !

Yến Thanh cau mày :

- Mà Biệt Hữu Động Thiên ở đâu ?

Kim Tuyết Nương cười nhẹ :

- Ở tại đây !

Bà vỗ tay.

- Ba chiếc ghế của ba người đột nhiên tụt xuống mang cả người theo.

Lạ thật, ghế tụt xuống lòng đất đi rất nhanh. Bên dưới tối quá nên Yến Thanh chẳng nhìn được gì.

Ghế tụt thẳng đứng một lúc rồi chệnh chệnh, cuối cùng lại đi theo chiều ngang.

Sau hết lại bốc thẳng đứng trở lên.

Vẫn bóng tối âm u vây quanh Yến Thanh.

Không lâu lắm mắt chàng bỗng lóa lên, ba chiếc ghế nhô khỏi lòng đất.

Bên trên là một tòa đại sảnh nguy nga tráng lệ, nơi nào cũng trát vàng nạm ngọc.

Ánh sáng như ban ngày.

Kim Tuyết Nương thốt :

- Đến nơi rồi !

Cả ba cùng rời ghế.

Yến Thanh hỏi :

- Thịnh Âm Tiên Tử ở đâu ?

Kim Tuyết Nương đáp :

- Chờ già vào thông báo mới được chứ ?

Bà bước tới gần cái giá bằng vàng, nơi giá có một con chim anh vũ đang lim dim mắt, nửa ngủ nửa thức.

Bà nghiêng mình cúi đầu rồi thốt :

- Chủ nhân ! Nô tỳ đã thỉnh được Yến công tử về đây rồi !

Anh võ từ từ mở mắt nhìn Yến Thanh một lúc rồi thốt :

- Nghi biểu phi phạm ! Đáng mặt anh hùng thời nay !

Quay qua Kim Tuyết Nương và Liên Khiết Tâm anh võ ra lệnh :

- Có ba mỹ cô nương đến tìm người đó. Tuyết Nương và Khiết Nương hãy trở lại đón họ. Nên nhớ họ là những bằng hữu tốt của Yến công tử đó, đừng làm mất hòa khí nhé !

Hai người đáp ứng, bước lại ghé ngồi.

Ghế tựa xuống liền, khoảng đá trũng xuống lại trôi lên, liền lại với nền.

Yến Thanh nhìn mãi không thấy mí.

Anh võ vỗ cánh bay lên đồng thời gọi :

- Đi theo tôi đây, Yến công tử !

Yến Thanh như từ cung trời rơi xuống chàng hành động như cái máy bước theo chim.

o0o